

tavassa kuummudessa päivä päivän perään, joka tuntuu pyyhkäisevän järjen menemään jättäen aivot tyhjäksi ontoksi.

Siellä ihminen tulee vihdoin siihen tilaan, että isäntä tuntuu kausia ja tuijottaa suoraan eteensä, ei ajattele mitään, ei puhu mitään... katselee vaan kuumia ilmapareita, jotka kohoavat maasta.

Eraanä päivänä istuin kirjoittamaan sinulle kirjettä, jatkoi hän hetken vaitiolon jälkeen. Istuin pienessä teltassa joidenkin toisten miesten kanssa. (En uskaltanut istua ulkona, paahtavassa auringossa). Toverini kirjoittivat kuumuutta... ja joutilaisuutta... kaikkea... No, minä kirjoitin kaksi tai kolme kirjettä sivua käsittämätöntä hölynpölyä suurimmalla vaivalla ja sitten kun olin saanut kirjeen valmiiksi huomasi, että en voinut muistaa sinun jälkinimeäsi! Ja sinä tiedät, että minulla on hyvä muisti... Olen jokseenkin normaalin miehen... mutta se kuumuus ja toimitettomuus se vei muistini kerrassaan...

En koskaan voi unhottaa erästä vastenmielistä pikkutapahtumaa... Me ajoimme erään vaimon poikki... Raskasta tykkiä kiireesti kuletettiin eteenpäin kolmen hevosen vetämänä. Keskimäinen hevonen kompastui... kaatui... ja toiset hevoset olivat niin kiivaassa menossa, että eivät voineet pysähtyä... ja niin ne vetivät keskimäistä hevosta koko pitkän matkan ja potkivat sitä ja polkivat päälle, kunnes se läi rattaan alle ja silloin rattaat kaatui. Sotilas joka oli ajamassa jäi tykiin alle sen kaatessa ja toinen käsivarsi murskaantui kokonaan.

Ja me saamme viisitoista dollaria kuukaudessa siitä, että antaudumme tällaisiin vaaroihin... ja siitä että syömme ruokaa, jota sinä et edes kerjäläiselle heittäisi... siitä että elämme sielua jättävässä yksitoikkoisuudessa ja joutilaisuudessa, juopotellen ja vajoten paheisiin ja moraaliseen kurjuuteen...

Gee! hän hundahti. Kyllä niille rauhan aatteen ajajille täytyy antaa tunnustus!... Minä olen saanut tarpeeni jo armeijasta... en halua olla missään tekemisessä sen kanssa... se on — hänen kasvonsa venähti pitkäksi ja katkeraksi — kolmen vuoden kuluttua olen vapaa!...

Ja hän hypisteli pientä ympyrästä metalli laattaa taskussaan — väräyslippuaan, joka kiinnitti hänet armeijaan.

"Ei ole toista sellaista narria kuin se, joka haluaa itse kaikki nähdä ja kokea." hän sanoi filosofisesti, kun me kätelimme hyvästiksi erotessa.

— E. O'Neil.

Jälkihuomautus. — Edelläkerrottu armeijamies on entinen liikemies, tavallinen kansalainen, tavallisilla keskinkertaisilla tiedoilla ja taidolla varustettu ihminen, jolla ei ole minkäänlaisia radikaalisia taipumuksia eikä kuulu mihinkään radikaaliseen järjestykseen.

Ei tarvitse luottaa yksinomaan siihen mitä sosialistit sanovat.

On varsin sopivaa tänä aikana katella, mitä presidenttimme, ennen presidentiksi tuloaan on ajatellut tämän maan hallituksesta, ja ei hänen tietonsa siitä liene vähentynyt sittenkään, kun hän itse tuli sen hallituksen tärkeäksi jäseneksi. Tässä seuraavista hänen kirjoittamastaan kirjasta: "Uusi vapaus".

On olemassa kaksi hallitusteoriaa, jotka ovat olleet riidassa keskenään siitä saakka, kun hallituksia on perustettu. Toinen niistä on se teoria, joka Amerikassa on yhdistetty tuon suurmiehen Alexander Hamiltonin nimen kanssa. Suurmies hän oli, vaan ei suur-amerikalainen, minun mielipiteeni mukaan. Hän ei ajatellut amerikalaisen elämäntapaa, vaan hallitusteoriaa. Hamilton oli sitä mieltä, että ainoastaan ne, jotka ymmärtävät hallintolaisia asioita ja niinollen ovat ainoat kykenevät hallitsemaan, ovat miehiä, joille on suurimmat finanssiasiat maamme kauppa ja teollisuusyrityksissä.

Tämä teoria, vaikkakin harvat uskaltavat sitä julkisesti tunnustaa, on ollut se käytäntöteoria, jonka mukaan hallitustamme on viime aikoina hoidettu. Se on hämmästyttävää itsepintaista. On hämmästyttävää, miten pian se poliittinen puolue, jonka ensimmäisenä johtajana oli Lincoln — Lincoln, joka ei ainoastaan kieltänyt, mutta omassa persoonassaan täydellisesti hylkäsi tuon aristokraattisen teorian — on hämmästyttävää, kuinka pian tämä puolue, joka oli kansan luottamukseksi perustettu, unhotti Lincolnin johdon ja omaksui sen harhaluulon, että "massa" tarvitsee "maailman miesten" holhouksen.

Sillä todellakin, jos pysähdytte sitä ajattelemaan, niin ei mikään ole edempänä alkuperäisestä amerikalaisuudesta, luottamuksesta varman, kekseliään, itsenäisen kansan kykyyn, kuin se masentava oppi, että jonkun täytyy varustaa hyvinvointia meille toisille.

Ja kuitenkin se on jumri se oppi, jonka mukaan Yhdysvaltain hallitusta on hoidettu viime aikoina. Kenen neuvoo on kysytty silloin kuin tärkeät hallinnolliset säädökset, kuten tullilait, setelirahalait, rautatielait, olivat harkinnan alaisena? Senkö kansan, jota tullilaki pääasiassa koskee, senkö kansan, jota varten setelirahojen otaksutaan olevan voimassa, siltäkö kansalta, joka veron maksaa ja joka matkustaa rautateilla? Oh, ei ollenkaan! Mitä tämä kansa ymmärtää sellaisista asioista! Ne miehet, joiden mielipiteitä pyydetään, ovat suuret tehtaailijat, pankkiirit ja suurten rautatehtäiden johtajat. Yhdysvaltain hallituksen herrat ovat Yhdysvaltain yhdistyneet kapitalistit ja

tehtaailijat. Se on kirjoitettuna kongressin pöytäkirjojen jokaiselle sivulle, se on kirjoitettuna läpi Valkosen Talon neuvottelijoiden historian ja neuvot taloudellisten asioiden hoidosta tässä maassa ovat tulleet yhdestä lähteestä eikä monesta lähteestä. Hyväntahtoiset holhoojamme, ja helläsydämiset trustiisimme, jotka ovat ottaneet maan hallinnolliset huolet käsistämme, ovat tulleet niin huomatuiksi, että melkein kuka hyvänsä voi kirjoittaa listan heidän nimittäin. He ovat tulleet niin suuren huomion esineeksi, että melkein jokaisessa poliittisessa ohjelmassa heidän nimensä mainitaan. Miehet, jotka ovat toimekseen ottaneet pitää huolta meistä eivät pakota meitä korvaamaan sitä nimettömästi osoitetuilla kiitoksilla. Me tunnemme heidät nimellisesti.

Otaksukaamme, että te menette Washingtoniin ja yritätte päästä hallitukseenne käsiin. Te saatte aina tehdä sen huomion, että teitä kyllä kohteliaasti kuunnellaan, vaan ne, joilta todella neuvoo kysytään, ovat niitä miehiä, joilla on suurimmat omaisuudet — suurpankkiirit, suurkauppiat, rautatiekorporatsioonit ja höyrylaivakorporatsioonit. (Jatk.)

LOMALLA

"Nythän sitä on päästy nauttimaan kesälomasta", lausuvat lapset iloiten. Minun nähdessäni ei oikein siltä näytä. Käyn koulussa joka päivä. Otan kesäläksyjä englannin-kieltä, josta vanhempani maksavat \$5.00. Kylläkin pääsin muuttamaan, vaan kun on ajatukseni, että kolmessa vuodessa kipsen läpi korkean koulun, (näköä, rekkorttia tavottelen) ja kun ei anneta ottaa muuta kuin viittä eri ainetta määrättyllä kouluajalla, niin lomansakin täytyy uhrata opintoihin.

Sitten tuo äiti, joka alituisen puhuu siitä kuinka työläisten tulisi olla mahdollisimman laajatietaisia ja että tietoja on hankittava nuorena, niin keksiihän aina yhtä ja toista uutta, myöskin käytännölliseltä kannalta katsottuna. On hän hankkinut kirjoituskoneen jota meidän lasten täytyy opetella sormin käyttämään, ja käyttämään jokaista sormea ei vaan yhtä. Ja vielä silmät ummessa. Vanhempi sisareni Effie antaa läksyn, ja herä varjele jos et osaa sitä ulkoa, ei hän nyt sentään lyö, mutta vihanen hän on.

"Hurraa! hurraa! Venäjä ei menekään sotimaan tämän maan puolesta, syystä kun Bostonissa repivät Venäjän lipun. Katso tuossa niin seisoo", sanoi veljeni, ja näytti Boston Postia

Ja aivan oikein, siinähan se seisoo. Bostonin kapitalistit eivät olleet kyllin kaukonäköisiä tehdessään sen erehdyksen nim. kun palkkasivat ne tietämättömät pojat nulkat hävittämään punalipun. Eivät saavastaneet, että yhden valtakunnan työläiset

uskaltavat protesteerata tekoa vastaan ja me sosialistit, me liian vielä lapset, tunnemme kapinahengen rinnassamme, ja pienet sormet lujasti nyrkkiin puristetuin uskallamme uhmata kapitalisti-järjestelmää vastaan.

Kerran me vielä nostamme punalipun merkiksi, ei vaan sen tähden että sen on miehet ja naiset hengellään ostaneet, vaan varoitusmerkkinä liehumaan, että sen varjossa ei ole kellään oikeutta harjottaa vääräyttä kansainmista kohtaan.

Taisipa tulla liian pitkältä.

Terve taas,
Mökin Maijan Lyyli.

(Te jotka luette Mökin Maijan Lyylin kirjoituksia Toverittaresta, ettekö halua avustaa palkinnon saamisessa. Osotteeni on: 381 Main st. No. Adams, Mass. Prosentin voi pitää jokainen tilaaja itse.). Sama.

VELJENI LIPPU

(Jatkoa kahdeksannesta sivulta)

— "Mutta tiedätkö, että tämän maan virkavalta viljaa punaista lippua nykyään enemmän kuin koskaan ennen? Heistä voisi joku tulla ja riistää sinun lippusi alas ja pakottaa sinun nostamaan tähtilipun punasen tilalle, mutta on parempi niin, ettäs asetat tähtilipun, vaikka pienekin tango huippuun ja punasen lipun vähän alemmas, sitte voit sanoa, jos joku kysyy punalipun merkityksestä, ettäs olet asettanut sen Venäjän valtakunnan muistoksi".

Näin selitti äiti veljelleni, ja nyt veljeni pystyttämässä tangoissa liehii tähti- ja punalippu. Mökin Maijan Lyyli.

KIRJEENVAIHTAJAT

KIRJOTTAKAA UUDELLA OSOTTEELLA!

Toverittaren toimitukselle lähettävät kirjeet tulee tästä edes lähettää osotteella: 1669 E. 16th St., Portland, Oregon.

Syy tähän osotteen muutokseen on se, että Oregonin sosialistipuolueen valtiotoimisto on siirretty.

Syy valtiotoimiston siirtämiseen oli nykyisin vallitsevat levottomat ajat, joten oli viisaampi siirtää puolueen valtiotouvirasto kotiin, minne eivät kukaan käyrit voi tulla juomaan punomaan. Eikä myöskään voida saattaa puolueemme virastoa vaaraan jonkun ajattelemtoman ja edesvastuuttoman henkilön tekojen takia.

KIRJEENVAIHTAJILLE!

Älkää missään tapauksessa lähettäkö lehteen ajottuja kirjoituksia Toverittaren konttoriin, Astoriassa, vaan toimitukselle, joka sijaitsee Portlandissa, osotteella: 1669 E. 16th St., Portland, Ore.

Milloin on Toverittaren tilaajamäärä 10,000?